

Tomáš Němec

STÍN LEGENDY

JEK
AGENT
12

ve světě Miroslava Žambocha & Jiřího W. Procházky

agent
John Francis Kovář

12
STÍN LEGENDY

Tomáš Němec

PRVNÍ RYZE ČESKÁ SCI-FI / FANTASY SÉRIE!!!

Copyright © Tomáš Němec, 2007
Cover Art © Marek Hlavatý, 2007
Design © Jan Doležálek, 2007
Edition © 2007
All rights are reserved

ISBN 978-80-7254-990-0

Od: KILLERa Kvantový Inteligentní Interrealitní Retranslátor EF báze HUMAN IV tech

Komu: GODovi – Centrální Nad-inteligenci EF

Subjekt: Agent John F. Kovář

Vyhrazení: Materiál nepřístupný lidem

Agent John F. Kovář:

Statut: vyšetřován

Rekapitulace: Agent JFK hrál stěžejní roli v incidentu nazývaném Podhoubí smrti. Svým nekonvenčním zásahem zachránil naši realitu před mykologickým průnikem a zabránil izolaci agenturní báze od ostatních světů. S velkou jistotou šlo o organizovanou akci entity známé pod jménem X-Hawk. Indicie ukazují na ne zcela lidskou podstatu, nebo alespoň silně pozměněnou lidskou podstatu subjektu X-Hawk. Při misi zahynul (obětoval se v zájmu záchrany ostatních) agent Bertram. Po ukončení mise bylo agent John Francis Kovář zatčen a bylo zahájeno vyšetřování o přípustnosti jeho postupu.

Společenská analýza týmu Bytewské okolo JFK na požadavek Centrální Nad-inteligence GODa:

Asistentka profesora van Wondera Nikita Bernstein ztratila svého přítele Bertrama. Není jasné, jak se projeví její již tak značný antagonismus proti JFK (dle jejího názoru už zavinil i smrt jeho bratra Chucka). Podle předběžných analýz bude Kovář uznán vinen a odsouzen. Rozsudek bude záviset na pozici, kterou skupina jeho nepřátel v Agentuře získá. Je možné, že i přes

odsouzení, které Kováře na jistou dobu dostane do izolace, bude podniknut útok na jeho osobu.

KILLER

Poznámka: materiál není určen do lidských rukou, mohl by ovlivnit deformace kauzality.

PŘEDEHRA

Muž stál uprostřed místnosti nehnutě a se skloněnou hlavou.

Kdyby mu Ljuba Bytewská viděla do očí, zjistila by, že je má zavřeně. Mohla to spíš jen tušit, protože ji od něj dělilo několik metrů volného prostoru. Navíc se nacházela nad ním, na prosklené galerii exekučního sálu Agentury.

Nebyla tu sama – kromě šéfa oddělení, do něhož odsouzený patřil, zde nesměla podle protokolu chybět ani porota, která vedla s dotčným řízením, a také tajemník nejvyššího. Bytewská se ohlédla: ohařů z právního tu bylo pět, z nichž osobně znala pouze Petera Henniga, soudního zapisovatele. Se svými společníky, nažehlenými bledolícími panáky, si šeptem vyměňoval něco evidentně důležitého. Tvářili se u toho sice jako Napoleonovi generálové před bitvou u Slavkova, ale Bytewská by nedala ani zlámanou grešli za to, že se dohadují, co si dají dnes k obědu.

Zvedal se jí z nich žaludek, a tak raději pohlédla na Lucia Treneporta, pravou ruku bosse ženevské pobočky. Jako obvykle nedokázala z jeho kamenné, vráskami pokryté tváře nic vyčíst. Bělovlasý tajemník se za celou dobu snad nepohnul, pokud se nepočítalo občasné zamrknání, pomalé a soustředěné jako u dravce sledujícího kořist.

Bytewská opět obrátila pozornost pod sebe, kde trojice techniků právě aktivovala tři kontejnery s hyperrealitními přenašeči, agenturní hantýrkou nazývanými fantomové.

Elektronické displeje na kovových schránkách, nacházejících se ve vrcholcích pomyslného trojúhelníku, v jehož středu stál

PŘEDEHRA

nehybný muž, ožily. Zámky cvakly, zpod odsunujících se vík s hlasitým zasyčením unikl stlačený vzduch a kontejnery se rozvibrovaly.

Fialovo-rudé koule hyperprostorové protoplazmy, po jejichž povrchu přebíhaly praskající energetické výboje, se vynořily jako bájní leviatani ze dna moře a za neustálého šubání se zastavily zhruba metr nad přenosovými schránkami. Ani tentokrát se muž nepohnul.

Bytewská střelila pohledem doleva, kde se ve velínu připravoval operační tým k přenosu. Mimoděk se snažila najít nahrbenou postavičku s rozčuchanými bílými vlasy, ale profesor Carl Maria von Wonder zde samozřejmě nebyl. Tohle nebyl fantomdrom její sekce, nýbrž místnost, odkud se posílali provinilci proti agenturním řádům do vyhnanství.

Von Wonder tu sice nebyl, ale Bytewské se vybavil den před necelými dvěma měsíci, kdy ji požádal o pár dní volna. Tím to vlastně celé začalo...

Jestli existoval někdo, kdo pracoval tři sta pětadesát dní v roce, sedm dní v týdnu a čtyřiaadvacet hodin denně, byl to právě šéf transportního týmu Divize pro potlačování interrealitního pašování, profesor Carl Maria von Wonder. Bytewská se marně snažila posílat ho na dovolenou, protože se vždycky zcela *nečekaně* objevilo něco, co její záměr překazilo. Přesto se občas stávalo, že ji Carl požádal o několik dní mimo službu.

Práce v Agentuře byla vyčerpávající a odpočinek v prostorách ženevské pobočky ne vždy dostačující: přísný dohled nad každým zaměstnancem prakticky znemožňoval se naprosto uvolnit a relaxovat. A ti, co měli soukromé byty ve švýcarské metropoli, na tom nebyli o moc lépe – prsty oddělení vnitřních záležitostí sahaly i tam.

Právě proto, ještě za časů jejich elévských let, vzniklo Doupě. Tam se von Wonder uchyloval, když potřeboval nabrat energii do další práce. A právě tam se ho Ljuba Bytewská vydala hledat, když uplynuly dohodnuté dva dny a vědec se nevrátil.

Našla ho v potměšlém bytě, který osvětlovala pouze obrazovka monitoru, do něhož s tichým mumláním zíral. V jeho bílé záři působil ještě ztrhaněji, než když ho viděla naposled: starý, unavený pavouk, jehož snování hyperrealitních sítí vyčerpávalo možná víc, než dával znát. Klasickou náplň své práce – tedy přenos agentů do konkrétních světů – by možná zvládal s přehledem, ale pochybení při jeruzalémské misi mu vzalo příliš mnoho sil.

Bytewská rozsvítla a von Wonder vzhlédl. Jeho pohled říkal, že se dostavily další trable. Pěkně tučné trable.

„Co se děje, Carle?“ posadila se na kavalec a pohledem zatřkala po místnosti. Vybavila si dobu, kdy byl ještě čas a možnosti, jak se občas vyvléct z pracovního vytížení a spolu s několika dalšími kolegy utéct sem na partičku pokeru, bridže a s některými i na něco ještě příjemnějšího... Sem, do Doupěte, o němž až na pár zasvěcených neměl nikdo z Agentury ani potuchy.

„Pojď se podívat,“ ukázal von Wonder na monitor a protřel si unavené oči.

Bytewská s povzdechem zvedla své objemné, ale pevné tělo a ve změti znaků na obrazovce se snažila najít nějaký systém.

„Co je to?“

„Šifra.“

„Vypadá to tak. Předpokládám, že se ti ji nepodařilo rozklíčovat.“

„Je to kvalitní šifra,“ řekl von Wonder s pohledem upřeným na sloupec písmen, číslic a dalších znaků. Bytewská čekala.

Profesor dvakrát klepl do klávesnice a šifru vystřídala e-mailová schránka, kterou tak dobře znala. Tahle adresa byla přísně tajná, nebyla monitorovaná Agenturou a sloužila k soukromé korespondenci mezi návštěvníky Doupěte.

„Přišlo to sem?“ podivila se Bytewská a periferně zaznamenala von Wonderovo přikývnutí. „Možná nám to někdo poslal omylem,“ zkusila to, ale zarazil ji staříkův kostěný ukazovák namířený na adresu, ze které e-mail se šifrou přišel. Ljubě Bytewské na pár okamžiků vynechalo srdce.

„To není možné...“ vydechla a znovu nabyla ztracenou rovnováhu. „To musí být vtip, Carle.“

Von Wonder pohnul prstem o pár řádek níže.

„Ať už je to vtip nebo ne, odesílatel tohoto e-mailu zná heslo,“ odmlčel se. „Heslo staré skoro patnáct let.“

Aby měli návštěvníci Doupěte jistotu, že jejich společné mimopracovní aktivity jsou opravdu utajené, používali systém hesel, jež obsahoval každý e-mail, ve kterém se dohadovalo jakékoli setkání. Tento nebyl výjimkou.

Bytewská se nadechla k další otázce, ale profesor ji předešel.

„Zkusil jsem prověřit, odkud to přišlo.“

„A?“

„Poslední stanice, přes kterou ten e-mail přišel, je domácí počítač Wilsonových, stát Delaware. Primární odesílatel ale neexistuje.“

„Někdo ten počítač zničil?“

Von Wonder přikývl.

„Jedna varianta. Druhou variantou je, že to přišlo...“

„...odjinud?“

Stařík se poškrábal na skobovitém nose a Bytewská si to vysvětlila jako souhlasné gesto.

Znovu se podívala na e-mailovou adresu, z níž šifra přišla, a zachvěla se. Jestli to byl vtip, dotyčný měl smysl pro opravdu černý humor.

Odesílatel – jeden z nejdůležitějších zaměstnanců agentury EF – byl totiž již několik let mrtev.

Bytewská přimhouřila oči, protože blesky v exekčním sále pod ní nabraly na intenzitě. Smečka z právního přestala řešit dialektickou otázku grilovaného kuřete. Lucius Treneport se nepohnul.

Stejně jako odsouzený, z něhož se stala temná silueta utopená v temně fialové záři fantomových přenašečů, z níž ji čas od času vykrajovaly bílé energetické záblesky. Obrovité koule začaly pomalu rotovat.

Ljuba Bytewská se zachvěla. Nebylo to poprvé, co byl některý z agentů jejího oddělení poslán do vyhnanství, a ačkoli jí to ani jednou nebylo lhostejné, tentokrát to prožívala více. Tenhle solitér a paličák byl muž se srdcem na pravém místě – zažila toho s ním víc než s kýmkoli jiným. A navíc v době, která byla pro Agenturu samotnou zřejmě tou nejtěžší. Stíny se stahovaly a odsouzení Johna Francise Kováře k vyhnanství bylo jedním z nich...

Bytewská znovu cítila bezmoc, když viděla, jak zásahová jednotka z vnitřního zatýká jejího oblíbeného agenta. Agentu, bez něhož by tenhle svět dost možná už ani neexistoval. Agentu, který se podle nich dopustil závažného porušení agenturních řádů.

Ano, Kovářovo ukončení mise ve světě, který ovládly zmutované houby a plísňe, bylo nestandardní – jak se však ukázalo z výsledků šetření, také jediné možné, aby byla zachována rovnováha celého paralelního metauniverza. Nikdo nestál o domino efekt...

Proces s JFK byl ale rychlý a tvrdý – o vyhnanství nebylo pochyb od samého začátku, vedla se však bitva o svět, kam agen-

ta Kovářů Rovnováhy přemístit. Ultradrsná realita, kterou navrhovala žaloba, byla smetena ze stolu tajemníkem Luciem Treneportem, jenž soudu předsedal. Nakonec přistoupili na variantu navrhovanou obhajobou: pouštní svět se signaturou D4589, na kterém měl John Francis Kovář při vynaložení všech schopností osmdesátiprocentní šanci přežít do vypršení trestu.

„Tři roky,“ JFK se hořce pousmál a objal si kolena. Seděl v rohu cely, oblečený ve vězeňském mundúru a na tváři mu rašilo týdenní strniště.

Bytewská, sedící na jediné židli v místnosti, přikývla.

„Tři roky se mohou změnit v doživotí, majore,“ upřel na ni tvrdý pohled. „Myslím, že X-Hawk nepočká, dokud se nevrátím.“

Bytewská se smutně pousmála.

„To opravdu ne, Johne.“

Mohlo by se zdát, že ztratila pouhého pěšáka, moc dobře však věděla, že John Francis Kovář byl pěšák, který mohl vyhrát válku.

„Dělali jsme, co jsme mohli,“ dodala.

JFK s pohledem upřeným někam mimo zdi cely přikývl.

V tu dobu již Ljuba Bytewská znala obsah šifry, kterou se podařilo von Wonderovi rozklíčovat. Trvalo to déle, než kdyby ji prohnali KILLERem, ale naprosté utajení směrem k Agentuře bylo nezbytné. Už nemohli věřit nikomu, jak naznačovala zpráva, kterou jim poslal dávno mrtvý přítel a kolega.

V hlavě Ljuby Bytewské se zrodil plán a bezmocí se užírající John F. Kovář měl být jeho klíčovou figurou.

Exekuční místnost připomínala v této fázi přenosu divokou technopárty.

Barva hyperprostorových fantómů se přelévala od světle fialové až k temně rudé a energetické blesky, připomínající diskoté-

kové stroboskopy, propojily všechny tři obrovité koule srščími přímkami do jednoho trojúhelníku.

Johna Francise Kováře již nebylo takřka vidět.

Ljuba Bytewská znovu pohlédla do operačního velínu a mezi členy přenosového týmu našla toho nejdůležitějšího. Jak dohlížel nad poslední fází transportu, záblesky šlehající z fantomových přenašečů se mu odrážely od skel dioptrických brýlí.

Začalo odpočítávání...

Rozhodnutí zasvětit Dextera Whitackera do jejich plánu schválili na tajné poradě bez námitek všichni: von Wonder, Villefortová i Boorman. Jediný Vega nebyl přítomen, ale ten by jistě souhlasil – vždyť se westernové mise, na níž dělal Whitacker Kovářovi společníka, také účastnil.

Bytewská tedy vzala obtloustlého mladíka do Doupěte a vložila mu vše potřebné, přičemž vynechala to, co by ho mohlo v budoucnu ohrozit. Dexter Whitacker s entuziasmem sobě vlastním bez váhání souhlasil, takže zbývalo jediné: zařídit, aby byl zrovna jeho „přenosový tým“ vybrán ke Kovářovu případu.

Protože by bylo příliš velkým luxusem, aby si exekutiva Agentury platila vlastní odborníky na otevírání hyperprostorových bran, najímala si vždy vědce, operátory a techniky některé z jednotlivých divizí. A protože Whitacker nespadal pod Bytewskou, nepůsobilo nijak podezřele, když byli Dexter a jeho spolupracovníci požádáni, aby zajistili přesun odsouzeného Johna Francise Kováře na pouštní svět vedený pod signaturou D4589.

Všechno klapalo až do předchozího večera, kdy ji Whitacker vyzval k neplánované schůzce v Doupěti.

„Máme problém,“ řekl na uvítanou a odhrnul si patku černých mastných vlasů.

„Překvapilo by mě, kdyby se žádný neobjevil,“ usadila se Bytewská do křesla a pokynula mu, aby pokračoval.

„Když jsem chtěl přepsat koordináty přesunu,“ začal Whitacker, „zjistil jsem, že ty původní, odpovídající rozsudku se signaturou D4589, někdo změnil.“

Druhá strana hrála tvrdě a Bytewská tušila, že pouhé vyřazení Johna ze hry jim bude málo.

„Kam ho to mělo poslat?“ zeptala se.

Whitacker si nervózně přetřel skla brýlí, čímž si je ještě víc upatlal.

„Realita D9589: rozpadlá ozónová vrstva, Slunce na pokraji exploze, smrtící mutace. Katalog uvádí šanci na přežití s kompletní výstrojí 4 %. S vybavením pro D4589 by John zemřel do několika hodin.“

Bytewské ztvrdl výraz tváře.

„Dobře, Dextere. Děkuji, že jste mě informoval. Počkejte se změnou *našich* koordinátů do poslední chvíle, aby je už nikdo nestačil znovu přepsat.“

Mladý vědec přikývl a pak ji překvapil otázkou: „Je to mnohem horší, než jste mi řekla, že?“

A Ljuba Bytewská mu prozradila všechno.

„Čas té mínus jedna minuta,“ zahlásil asistent operátora do interkomu a Bytewská sebou trhla.

Ve fialovo-rudé smršti se snažila zahlédnout svého agenta, oblečeného do bílého burnusu. Přes rameno měl kožený vak s nejnezbytnějšími potřebami pro přežití ve světě tvořeném nekonečnou pouští.

Netušil, že míří jinam a že tam na něj čeká úkol – možná nejtěžší, jaký mu byl kdy svěřen. Ať už byl zašifrovaný vzkaz skutečný nebo šlo o vtip, musely být skutečnosti v něm uvedené co nejdříve prověřeny. Jinak by se totiž mohlo stát, že by se ne-

jen tento svět, nýbrž celá soustava paralelních realit mohla stát jednoduchým soustem pro kohokoli, kdo by se k ní dostal. A to Bytewská nehodlala připustit.

„Čas té minus třicet vteřin.“

Přealující se koule začaly rvát prostor mezi sebou a škvíra, která se mezi nimi rozevírala, odhalila temný nekonečný prostor. Sigmund Freud by z toho pohledu měl jistě radost.

Johna Francise Kováře však nečekalo vyhnanství v poušti ani rychlá smrt na umírající Zemi – mířil do reality, jejíž koordináty a soupis možných časových průniků obsahovala šifrovaná zpráva mrtvého muže. Když si Bytewská vyhledala signaturu tohoto světa, našla dimenzi, v níž lidstvo začalo kolonizovat Sluneční soustavu a až na pár mezikorporačních rozmíšek to byla v podstatě selanka.

To by ale nesměla být Ljuba Bytewská natolik zkušená. Věděla, že krajíc chleba padá na zem vždycky tou namazanou stranou, a nebyl důvod, proč by to tentokrát mělo být jinak.

Zachmuřeně sledovala, jak v místnosti pod ní znásilňovaná realita zavyla jako zraněné zvíře, ozvalo se hlasité prásknutí, jak se odchlípený prostor uzavřel, a oslnivě rudá záře přešla zpět do fialové. Muž stojící ve středu trojúhelníku, na jehož vrcholech se chvěli vyčerpaní fantomové, zmizel.

Bytewská sledovala prázdné místo, které v místnosti zbylo po jejím agentovi, a když jí výhled zakryli technici deaktivující přenosové zařízení, obrátila pohled zpět na galerii.

Poslední z právníků právě mizel ve dveřích a nakonec se pohnul i Lucius Treneport. Otočil se k ní, zkoumavě si ji změřil, pak úsečně přikývl a odešel.

Ljuba Bytewská vyšla na chodbu ženevské pobočky a rozhlédla se. Kolem ní procházeli úředníci, technici, sekretářky, asistenti i agenti, někteří ji zdravili, jiní ji beze slova míjeli – zdánlivě běžný ruch v agentuře Equilibrii Ferrarius.

PŘEDEHRA

Tentokrát se jí to však zdálo jiné, jako kdyby mohla pohlédnout pod obložení stěn, pod úsměvy i nehybné tváře, pod povrch věcí. Hromadilo se tam napětí, jak se přesouvaly síly jednotlivých frakcí.

Doba opatrného oťukávání končila, nad Kováři Rovnováhy se snášel soumrak a Bytewské se zdálo, že slyší první tóny jeho preludia.

RYTÍŘ V ŽUPANU

Příchod Johna Francise Kováře do vyhnanství se ztratil v erupci bílého světla, které neodstínila ani tmavě tónovaná okna vyhlídkové galerie.

Svět se vrátil zpátky do šera, ale JFK stále setrval v pozici, v níž díky špinavě béžovému burnusu připomínal arabského sprintera očekávajícího výstřel ze startovní pistole. Hyperprostorový přenos ho srazil na jedno koleno a zabouřil mu v žaludku. Agent hledal ztracenou rovnováhu a přitom nasával okolní vzduch.

Očekával horké závany pouštního větru, sucho a dusno, ale cítil jen kolomaz, zápach spalin a nezaměnitelnou vůni ozónu, doprovázející přesun mezi realitami. Ani pod dlaněmi necítil písek, nýbrž lamely jakéhosi kovového roštu. Bílá mlha za víčky se změnila v těkající mžitky a JFK otevřel oči.

Všechno bylo špatně.

Se slzícíma očima se Kovář rozhlédl a postavil se. Před sebou neměl nekonečné duny převalující se a šustící pouště ani oázu s několika málo palmami a zdrojem pitné vody, dokonce ani bílé město vytesané z kamene. Nikoli.

Stál na malé, zřejmě servisní plošině, umístěné za zadními trakty vysokých domů, jejichž střechy se však neztrácely v modravé obloze, ale v podivném, *umělem* šeru. Kovář pod nohama ucítil jemné, takřka nezachytitelné vibrace a došlo mu, že místo, kde stojí, rozhodně neleží někde venku. Někde venku na Zemi... Při pohledu na páru unikající z nerezových trubek, otáčející se ventilátory a špinavé, umouněné stěny ho napadlo jediné slovo: *strojovna*.